Se tihwt teeb innimesse hulluks. Australia innimessed on wägga maiad Nokk-ellaja lihha järrele, ja püiawod tedda sellepärrast suure holega.

Weel üks neljajalgne immetaw ellajas on nimmetada, se on se wäike kenna Oposum, omma halli kassuka ja karrusse sabbaga. Temma ellab, kui orraw, ennamiste puu okste peal, agga ta on palju suurem kui meie orraw. Omma poiad kannab ta nenda, kui Känguru ja mönned teised soia maa ellajad, köhhu all kotti sees, ni kaua kui nad silmad saawad ja issi wälja poewad. Kui agga middagi öues neid hirmutab, eht kui ärrawässiwad, siis poewad taggasi emma kotti, kus nad kui pisukesed hiired warjul on.

Lindude polest on Australia maa wägga rikkas. Seal on ärraräkimatta illusad pappukoid ja tuid, hiilgawa punnase, kollase, rohhelisse ja kirjo sulgedega, mitte ühte, waid mittmed suggu, mönned suuremad, mönned wähhemad, igga suggu isse karwa. Need linnud tewad, kui nad hulgakesti, se on, mittu kümmend tuhhat korraga, kuhhugi pöllu peale lendawad, hirmus suurt kahju: nemmad rüistawad kolleda kissaga, mis körwad lukku aiab, suure pöllu lühhikesse aea sees laggedaks. Saab üks nende seast püssiga hawatud, siis on teiste kisa ja kärrin ni hirmus, et sedda pölle ärraräkida. Siin on ka selle linnu issa maa, kelle nimmi meie maarahwa suus ligub, se on:

Naeru-lind, eht kuida Inglismehhed tedda söimawad: Naeru-esel. Temma on kehha polest wähhelasse tui suurune, nokka polest agga wöiks ta mitme wörra kobbedam olla. Pea peal kannab ta illusa sulle tutti. Kes tedda esimest korda kuuleb healt teggewad, ei mötle mitte, et se üks metsa lind on, sest temma naerab pea aegu kui innimenne. Kus neid hulk koos on naermas, köllab mets, kui olleks mittu kümmend innimest kuida öldakse: Naeru-linnu pessa leidnud. — Üts teine lind, wähhem kui meie tihhane — olgu temma nimmi: Kellu-lind — juhhatab innimessi wee allika jure, kui jännu neid waewab. Ma ütlesin akkatusses, et se maa wee polest wägga waene on, ja et sui aeal keik oiad ja loigud ärra kauwad; mönnes paikas agga, innimesse silma eest warjul, keewad allikad maa rüppest ülles, ja jahhutawad omma andega neid, kes selle nimmetud linnu healt kulewad ja tunnewad. Kellulind on temma nimmi, ja kella lööb ta omma kurguga; se on temma laul. Innimessed ja lojosed tunnewad sedda mets-kella, ja teadwad, et se kellalöja ikka seal wiwib, kus wet leida on. Waka, nenda peawad ka keigewähhemad lomad, kui se linnuke on, Jummala omma loja anu kulutama, ja temma armunön innimeste wasto ülles näitma! Et need mustad innimessed küll Jummalat ei tunne, siiski on ka nemmad innimessed, kedda